

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616201662
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1616201662.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova ul. č. 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: J. S., X.. XX. XX. XXXX, L. Š. N.. Č.. XXX/XX, D., o zaplatenie istiny 228,95 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 28. mája 2019, č. k. 7C/278/2016 - 93, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 228,95 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo žalovanej sumy od 01. 02. 2016 do zaplatenia, a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, 2, § 712 ods. 1, 2, § 713 ods. 1, 2, § 714 ods. 1, 2 a § 715 ods. 1, 2, 3 a 4 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3 a § 457 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. i) a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a vecne tým, že nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov a úrokov nie je daný, pretože zmluva o zriadení účtu uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje údaj o výške úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní, v dôsledku čoho nie je možné v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. žiadať úrok ani poplatky. Uviedol, že mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca v postavení banky a žalovaný v postavení majiteľa účtu dňa 11. 10. 2004 platne uzatvorili Zmluvu o zriadení účtu, obsahom ktorej je zriadenie vkladového účtu s tým, že táto zmluva je zmluvou o bežnom účte a obsahuje podstatné náležitosti ustanovené zákonom na platné uzatvorenie zmluvy o bežnom účte, t. j. označenie zmluvných strán, záväzok banky zriadiť bežný účet pre majiteľa a menu, v akej sa účet zriaďuje s tým, že po formálnej stránke vyhodnotil túto zmluvu o bežnom účte ako platnú a uzatvorenú písomne (v súlade s ust. § 708 ods. 2 Obchodného zákonníka). Poukázal na to, že zmluva o bežnom účte je síce v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodom, avšak spotrebiteľský charakter tejto zmluvy je zrejмый z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že veriteľ je dodávateľom služby, a naopak zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, že by žalovaný požadoval otvoriť účet nie ako spotrebiteľ, z dôvodu ktorého posudzoval zmluvný vzťah sporových strán nielen podľa Obchodného zákonníka, ale pri právnom posúdení veci aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy

o bežnom účte, a to aj s prihliadnutím na ust. § 52 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, v zmysle ktorého sa ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka („na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“) vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Uviedol, že žalobca žiadal od žalovaného zaplatare nepovoleného prečerpania na bežnom účte vo výške 228,95 eur (po odpočítaní zostatku na účte vo výške 1,19 eur), ktoré vzniklo iba na poplatkoch (tridsaťkrát poplatkov vo výške 5 eur za vedenie exekúcie na účte) a na úrokoch (65,14 eur) s tým, že na nepovolené prečerpanie na bežnom účte sa v zmysle ust. § 710 Obchodného zákonníka vzťahujú ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, a vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa takisto aj zákon č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého jednou z náležitostí zmluvy o úvere, ktorá musí mať písomnú formu, je aj údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, pričom absencia tohto údaju spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na skutočnosť, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní na bežnom účte (v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z.), z dôvodu ktorého nie je možné (ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z.) žiadať úrok ani poplatky, a preto žalobu zamietol, vrátane požadovaného debetného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 228,95 eur od 01. 02. 2016 do zaplatare, keďže žalobcovi nepatrí príslušenstvo pohľadávky, t. j. podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ani úrok. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal zároveň na to, že podľa výpisu z účtu ku dňu 12. 11. 2012 bol kreditný zostatok na účte vo výške 1,19 eur a následne bol tento účet po dobu 33 mesiacov zaťažovaný už len poplatkami a úrokmi s tým, že takýto postup sa mu javil byť v rozpore s ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len zákon č. 250/2007 Z. z.), teda v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že žalobca vedel už po prvom mesiaci, že žalovaný porušil ustanovenia Zmluvy o bežnom účte (dosiahnutie záporného zostatku), a napriek tomu ho nevyzval na zaplatare, neupozornil ho na možnosť uzatvorenia účtu a ani účet nezatvoril, pričom dosiahnutie záporného zostatku bolo výlučne v dispozícii žalobcu, ktorý zaťažoval účet poplatkami za vedenie exekúcie s tým, že žalobca ani nepreukázal, že sa voči žalovanému viedla exekúcia a aké náklady mu s takouto (ním tvrdenou, ale nepreukázanou) exekúciou vznikli, a preto takýto výkon práv nemôže požívať právnu ochranu. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania, súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) v spojení s ust. § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že vo veci bol úspešný žalovaný, ktorému vzniklo právo na náhradu trov konania, keďže si však žalovaný náhradu trov konania neuplatnil a iné trovy mu zo spisu nevyplývajú, súd prvej inštancie mu náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), ako aj z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu a priznať mu náhradu trov konania. V dôvodoch podaného odvolania uviedol, že právny vzťah medzi ním a žalovaným sa spravuje ustanoveniami zmluvy o účte v spojení so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadzieb, na ktoré zmluva odkazuje a s ktorými sa žalovaný podľa svojho vyhlásenia v zmluve v celom rozsahu oboznámil a zaviazal sa ich dodržiavať, ako aj zákonom č. 129/2010 Z. z., a to konkrétne ustanoveniami o prekročení, keďže žalovanému nebola poskytnutá služba povolené prečerpanie, t. j. žalovaný sa dostal na účet s pôvodne kladným zostatkom do nepovoleného debetu (účtovaním poplatkov). Vo vzťahu k nároku na úrok vo výške 28 % ročne (za nepovolené prečerpanie) žalobca uviedol, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o účte, preto sa v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený bankou, z dôvodu ktorého ani nie je daná neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. apríla 2019, sp. zn. 10Co/99/2018). Uviedol, že sadzba úroku vo výške 28 % ročne vyplýva z príslušných ustanovení Všeobecných obchodných podmienok v spojení s Výveskou úrokových sadzieb - časťou „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ a v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Poukázal na to, že

s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník, ako aj ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a teda aj bez osobitných ustanovení zmluvy o bežnom účte by sa prekročenie žalovaného spravovalo ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o prekročení, pričom v prípade prekročenia nemusí zmluva ako obligatórnu náležitosť obsahovať dokonca ani údaj o výške úroku, keďže postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa o úrokovej sadzbe v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu. Uviedol, že Všeobecné obchodné podmienky, Sadzobník poplatkov i výšku úrokových sadzieb vo Výveske úrokových sadzieb zverejňuje na web stránke (a to nielen aktuálne, ale i historické), na každom obchodnom mieste, pričom každú zmenu oznamuje klientom vo výpisoch z účtu, z čoho vyplýva, že žalovaný bol informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, z ktorých je jednoznačne zrejmá výška a obsah prekročenia, a taktiež informáciou v Internetbankingu, v ktorom je uvedený prehľad obrátov na účte, aktuálny zostatok a ďalšie informácie o stave účtu. Poukázal na skutočnosť, že si svoju informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úroku z prekročenia, nepochybne splnil, a to odovzdaním Všeobecných obchodných podmienok, Sadzobníka poplatkov a Vývesky úrokových sadzieb pri uzatvorení Zmluvy o účte na oboznámenie sa žalovanému, ktorý oboznámenie sa s dokumentáciou potvrdil, zverejnením týchto dokumentov na web stránke a na každom obchodnom mieste, zasielaním výpisov z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia a účtovaný úrok, ako aj uvedením údajov v Internetbankingu, do ktorého mal žalovaný prístup počas celého obdobia vedenia účtu a v ktorom sú taktiež všetky informácie ohľadom stavu na účte, výške a rozsahu prekročenia a účtovaných úrokoch. Namietol, že nárok na úrok z prekročenia je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z. z., jeho výška preto nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava v ust. § 18 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá umožňuje dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku. Poukázal na to, že Všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý ich uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom, a poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, a v neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného ust. § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu (ust. § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka), ktoré výslovne predpokladá možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach. Uviedol, že žalovaný prevzal záväzok zo Zmluvy ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou, pričom ak aj bol právny úkon z hľadiska formy uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojím podpisom a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2019, sp. zn. 41Co/39/2018, na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. novembra 2018, sp. zn. 5Co/190/2018 a na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. decembra 2018, sp. zn. 5Co/241/2018. K povahe prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 19. decembra 2018, sp. zn. 5Co/140/2018, v zmysle ktorého sa prekročením podľa ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania s tým, že na prekročenie sa použijú ustanovenia výslovne vymenované v ust. § 1 ods. 5 tohto zákona, medzi ktorými okrem iného nie je ust. § 9 ods. 1 tohto zákona, ktoré upravuje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani ust. § 9 ods. 2 tohto zákona, ktoré okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka ustanovuje aj osobitné náležitosti uvedené pod písmenami a) až v), a teda na prekročenie sa neaplikuje ani ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru (v súčasnosti ust. § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z., pozn. odvolacieho súdu). Namietol, že z uvedeného vyplýva, že záver súdu prvej inštancie o tom, že pre absenciu úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, nie je správny, keďže poskytnutie prekročenia nie je viazané ani len na existenciu písomnej zmluvy, čomu aj zodpovedá definícia „automaticky prijatého“ prečerpania (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. januára 2019, sp. zn. 41Co/39/2018 a na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. marca 2018, sp. zn. 43Co/4/2018) a poukázal na znenie čl. III. oddielu A. bodu 23. Všeobecných obchodných podmienok účinných ku dňu vzniku debetného zostatku na účte, t. j. k mesiacu január 2014. Vo vzťahu k nároku na poplatky žalobca uviedol, že v zmysle ust. § 31 ods. 2

zákona o platobných službách poskytovateľ platobných služieb poskytuje platobné služby používateľovi platobných služieb na základe zmluvy o poskytnutí jednorazovej platobnej služby alebo na základe rámcovej zmluvy s tým, že v zmysle ust. § 31 ods. 4 tohto zákona sú neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy obchodné podmienky o poskytovaní platobných služieb a v zmysle ust. § 31 ods. 5 písm. d) tohto zákona rámcová zmluva obsahuje okrem iného informácie o poplatkoch a úrokoch, z čoho vyplýva, že zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti F. L. s tým, že Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov sú súčasťou úverovej zmluvy a spotrebiteľa zaväzujú, aj pokiaľ ich nepodpísal, keď podľa ust. § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte, ako aj na bod 4. zmluvy o účte, v zmysle ktorého za vykonávanie platobných operácií a ďalšie služby je banka oprávnená účtovať si poplatky v zmysle platného sadzobníka poplatkov. Uviedol, že aj z bodu 4.1.1. Všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že banka poskytuje klientom platobné služby na základe zmluvy o poskytnutí jednorazovej platobnej služby (ktorá nemusí mať formu písomnej zmluvy, resp. môže byť tvorená tlačivami banky týkajúcimi sa príslušnej transakcie) alebo na základe rámcovej zmluvy, pričom podľa bodu 4.1.2 rámcovú zmluvu tvoria nasledovné dokumenty: zmluva, na základe ktorej banka zriadila a vedie pre klienta bežný účet, Všeobecné obchodné podmienky, prípadne zmluva, na základe ktorej banka klientovi poskytuje klientom požadované produkty a služby, a obchodné podmienky, ktoré bližšie upravujú produkty a služby poskytované klientovi na základe rámcovej zmluvy; podľa bodu 25.5 Všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmlúv o bankových obchodoch uzatvorených medzi bankou a klientom, ktoré sa odvolávajú na Všeobecné obchodné podmienky prostredníctvom odkazu; podľa čl. 1 sú neoddeliteľnou súčasťou Všeobecných obchodných podmienok aj Sadzobník poplatkov a Úrokové sadzby produktov. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že nezatvoril účet napriek tomu, že vedel, že žalovaný porušil ustanovenia Zmluvy o bežnom účte, nevyzval ho na zaplatenie a naďalej viedol účet a účtoval na ňom poplatky, žalobca uviedol, že žalovaný mal jednak možnosť kedykoľvek dlh vyrovnať a nepovolené prečerpanie tak ukončiť, jednak mal možnosť Zmluvu o vedení účtu ukončiť, ktorú nevyužil, ale naopak porušil svoju povinnosť mať na účte dostatok finančných prostriedkov na realizáciu obrátov na účte (vrátane účtovania poplatkov), čo bolo sankcionované uplatnením úroku vo výške 28 % ročne, pričom nárok na poplatky za poskytnuté služby mu vznikol, keďže po určitú dobu ešte žalovanému viedol účet a poskytoval mu služby vedenia účtu, a to bez ohľadu na rozhodnutie žalovaného účet nevyužívať a svoj dlh nevyrovnať. Uviedol, že odstúpenie od zmluvy, resp. jej výpoveď je právom zmluvnej strany, a nie jej povinnosťou, a preto nemohol byť ani on v danom prípade na základe akéhokoľvek ustanovenia zmluvy alebo na základe požiadavky všeobecne záväzných právnych predpisov či imperatívu dobrých mravov povinný zrušiť zmluvu, resp. účet žalovaného s tým, že zodpovednosť za vznik dlhu nemožno prenášať na neho, ktorý si plnil svoje záväzky zo zmluvného vzťahu so žalovaným, ktorý naopak svoje záväzky porušil (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. mája 2018, sp. zn. 23Co/130/2017).

3.

Žalovaný, ktorému súd prvej inštancie doručil odvolanie žalobcu dňa 09. 10. 2019 (fikciou doručenia), sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadril.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. novembra 2019 podľa ust. § 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo svojich výrokoch vecne správny (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.).

6.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobca k tomuto odvolaciemu dôvodu v podanom odvolaní nič bližšie neuviedol, preto sa ním nebolo možné v odvolacom konaní zaoberať, nakoľko ak strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle ust. § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, pričom v posudzovanej veci súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj dostatočným spôsobom odôvodnil, a preto odvolací súd existenciu tohto odvolacieho dôvodu ani nezistil.

7.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8.

Z dikcie citovaného ust. § 387 ods. 1 C. s. p. vyplýva, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Obsah rozhodnutia vo veci samej vyjadruje súd vo výroku rozhodnutia, ktorý je prejavom konečného úsudku konajúceho súdu o prejednávanej veci. Vecná správnosť ako zákonný predpoklad na vydanie potvrdzujúceho verdiktu sa vyžaduje iba v prípade výroku preskúmaného rozhodnutia. Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie teda nebráni tomu, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie (ako vecne správne) potvrdil. K záveru o vecnej správnosti výroku môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu môže byť (okrem iného) založené na odlišnom právnom posúdení, z akého vychádzal súd prvej inštancie, pritom je však potrebné mať na zreteli ust. § 382 C. s. p., ktoré vyžaduje, aby odvolací súd vyzval strany k možnému použitiu všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a ktoré je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, ak má odvolací súd za to, že sa na prejednávanú vec takéto ustanovenie vzťahuje, čím sa má zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí.

9.

V prejednávanej veci dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo svojich výrokoch vecne správny, avšak z čiastočne odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie.

10.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol žalobu žalobcu (a žalovanému nepriznal náhradu trov konania) z dôvodu, že zmluva o poskytovaní bankových produktov a služieb neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní na bežnom účte v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. (v súčasnosti ust. § 9 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona), v dôsledku čoho nie je možné žalobcovi v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona priznať úrok ani poplatky. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že konanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., a takisto aj tým, že žalobca v konaní ani nepreukázal, že sa voči žalovanému viedla exekúcia a aké náklady mu s touto exekúciou vznikli.

11.

Odvolačný súd sa nestotožnil s právnym posúdením Zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami súdom prvej inštancie ako Zmluvy o bežnom účte (v zmysle ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka), nakoľko z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o vkladovom účte (v zmysle ust. § 716 a nasl. Obchodného zákonníka), keď sám žalobca v podanej žalobe uviedol, že zmluva Č.. XXXXXXXXXXXX (žalobca nešpecifikoval, o akú zmluvu ide) bola uzatvorená podľa ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka a podľa ust. § 716 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom z označenia a textu tejto zmluvy pritom jednoznačne vyplýva, že ide o zmluvu o vkladovom účte podľa ust. § 716 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca ako banka pre žalovaného ako jeho klienta zriadil vkladový účet Č.. XXXXXXXXXXXX/XXXX s tým, že podľa bodu 2. tejto Zmluvy si je klient vedomý, že počas doby platnosti tejto zmluvy musí mať v banke zriadený účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX (t. j. pravdepodobne bežný účet, pozn. odvolacieho súdu).

12.

Z obsahu spisu a zo žalobcom predložených výpisov z účtu vyplýva, že v posudzovanej veci išlo o nedoplatok (debet) na účte Č.. XXXXXXXXXXXX/XXXX, pričom ako názov produktu je v týchto výpisoch uvedené „ÚV - bez výpovede - prekl. VÚ“, keď skratky „ÚV“ a „VÚ“ označujú zrejme vkladový účet a nakoľko žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že došlo k zmene tohto zmluvného vzťahu z vkladového účtu na bežný účet, bolo potrebné vychádzať z toho, že medzi sporovými stranami ide o zmluvný vzťah zo zmluvy o vkladovom účte podľa ust. § 716 a nasl. Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca so žalovaným uzatvorili zmluvu o vkladovom účte, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil vkladový účet, túto zmluvu však napriek tomu vyhodnotil ako zmluvu o bežnom účte podľa ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka.

13.

Odvolačný súd sa zároveň nestotožnil s právnym posúdením poskytnutého spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov, nakoľko ako už uviedol odvolací súd vyššie, súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil predovšetkým na právnom závere, že písomná zmluva o poskytovaní bankových produktov a služieb neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. (v súčasnosti ust. § 9 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona), v dôsledku čoho sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, keď žalobca v podanom odvolaní správne poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci nešlo o „klasický“ spotrebiteľský úver ani o povolené prečerpanie, ale (nanajvýš, pozri ďalej) o prekročenie podľa ust. § 2 písm. f) citovaného zákona v spojení s ust. § 18 citovaného zákona s tým, že na prekročenie sa ale podľa ust. § 1 ods. 5 citovaného zákona nevzťahuje ani ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona zakotvujúce povinnú písomnú formu, ani ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona stanovujúce povinné obsahové náležitosti, z dôvodu ktorého neobstojí právny záver súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona (príp. podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona), avšak uvedené nič nemení na vecne správnom závere súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom (pozostávajúcej výlučne z poplatkov za vedenie účtu postihnutého exekúciou a zmluvných úrokov za nepovolené prečerpanie účtu) nie je daný.

14.

Zo žalobcom predložených výpisov z účtu žalovaného vyplýva, že ku dňu 31. 12. 2008 bol na tomto účte kladný zostatok vo výške 1,19 eur a taký istý zostatok bol na účte aj ku dňu 12. 11. 2012 s tým, že za obdobie od 01. 01. 2009 do 12. 11. 2012 nebola na účte vykonaná žiadna transakcia, ktorá nebola vykonaná ani do mája 2013, s výnimkou transakcie zo dňa 31. 05. 2013, ktorou žalobca žalovanému vyúčtoval poplatok za vedenie exekúcie na účte vo výške 5 eur (neskôr označený ako príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou/ výkonom rozhodnutia), čím sa účet žalovaného dostal do nepovoleného prečerpania (debetu).

15.

Z obsahu listinných dôkazov, ktoré žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil vyplýva, že za obdobie od mája 2013 do januára 2016 boli na účte vykonávané iba dva typy transakcií: každý mesiac žalobca vyúčtoval žalovanému poplatok, resp. príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou vo výške 5 eur a raz ročne mu vyúčtoval úroky (za nepovolené prečerpanie) za uplynulý rok, z čoho vyplýva, že žalobca za predmetné obdobie vyúčtoval žalovanému tridsaťtrikrát poplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou vo výške 5 eur (spolu vo výške 165 eur) a úroky za nepovolené prečerpanie spolu vo výške 65,14 eur, keď z predložených výpisov z účtu je zároveň zrejmé, že žalovaný sa dostal do nepovoleného prečerpania výlučne z dôvodu vyúčtovania poplatku za vedenie účtu postihnutého exekúciou a všetky ostatné debetné transakcie na tomto účte v predmetnom období pozostávali takisto len z účtovania tohto poplatku, resp. z účtovania úrokov za nepovolené prečerpanie (za debetný zostatok), pričom ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že bankový účet žalovaného bol postihnutý exekúciou (napr. predložením exekučného príkazu), t. j. nepreukázal, že poplatky za vedenie účtu postihnutého exekúciou vyúčtoval oprávnene, a teda nepreukázal ani oprávnenosť vyúčtovania úrokov za nepovolené prečerpanie (ktoré boli vyúčtované iba v dôsledku predchádzajúceho vyúčtovania týchto poplatkov), a to napriek tomu, že povinnosťou žalobcu bolo v zmysle ust. § 132 ods. 1 a 3 C. s. p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (rozhodujúcich skutočností) a pripojiť k žalobe dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemohol bez svojej viny pripojiť, avšak žalobca žiaden dôkaz na preukázanie tohto svojho tvrdenia neoznačil a takýto dôkaz ani nepripojil k žalobe, a to napriek tomu, že ním musel disponovať.

16.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nakoľko žalobca si svoju dôkaznú povinnosť v konaní nesplnil, keďže nepredložil dôkazy o rozhodujúcej skutočnosti, bez preukázania ktorej nebolo možné jeho žalobe vyhovieť, neuniesol dôkazné bremeno ohľadom existencie žalovanej pohľadávky (a to ani sčasti), a preto je záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku vecne správny.

17.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že konanie žalobcu vykazovalo znaky konania v rozpore s dobrými mravmi (v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., resp. v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka), nakoľko z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom vyplýva, že žalovaný prinajmenšom od 31. 12. 2008 až do zrušenia účtu zo strany žalobcu v januári 2016 nevykonával na tomto účte žiadnu transakciu, a teda účet žiadnym spôsobom nevyužíval, keď na svojom vkladovom účte mal pôvodne kladný zostatok vo výške 1,19 eur, pričom nemohol predpokladať, že sa na ňom dostane do nepovoleného prečerpania, keďže na ňom nevykonával žiadne transakcie a nakoľko účelom vkladového účtu je vložiť na vkladový účet peňažné prostriedky a prenechať ich využitie banke (a nie vykonávať na tomto účte debetné transakcie); takýto účet by teda mal byť za každých okolností v kladnom (kreditnom) zostatku, pričom aj znenie čl. III. oddielu A. bodu 23. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 01. 05. 2013 („Nevyrovnanie nepovoleného prečerpania v bankou stanovenej lehote sa považuje za podstatné porušenie zmluvy o účte, pohľadávka banky z nepovoleného prečerpania sa stáva okamžite splatnou...“) navodzuje dojem, že nepovolené prečerpanie na účte je takým podstatným porušením zmluvy o účte, pre ktoré banka (žalobca) s okamžitou účinnosťou odstúpi od zmluvy a zruší príslušný účet (bod 36. toho istého oddielu) s tým, že dokonca ustanovenia neskôr účinných Všeobecných obchodných podmienok (najmä bod 3.12) už upravujú iba nepovolené prečerpanie na bežnom účte, keď primeraná aplikácia týchto ustanovení na vkladové účty je prinajmenšom otázna.

18.

Zo zmluvy o vkladovom účte uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným ani zo Všeobecných obchodných podmienok žalobcu z hľadiska priemerného spotrebiteľa nevyplýva, že banka je oprávnená viesť vkladový účet v nepovolenom debete po ľubovoľnú dobu (v prejednávanej príhode po dobu 33 mesiacov) a po túto dobu účtovať svojmu klientovi poplatky a sankčné úroky za nepovolené prečerpanie, keď naopak, žalobca podľa názoru odvolacieho súdu v relevantnom období neposkytoval žalovanému žiadnu skutočnú službu, išlo len o iluzórnu službu, za ktorú mu účtoval poplatky a neskôr sankčné úroky za nepovolené prečerpanie, čím vyprodukoval fiktívny dlh v žalovanej výške, a preto takéto

konanie žalobcu, ani podľa názoru odvolacieho súdu nemôže požívať právnu ochranu s tým, že predmetná zmluvná podmienka sa odvolaciemu súdu javí byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože požaduje od spotrebiteľa úhradu plnenia (poplatku za vedenie účtu postihnutého exekúciou), za ktoré nedostáva žiadne protiplnenie (porovnaj ust. § 53 ods. 4 písm. v/ Občianskeho zákonníka).

19.

Vo vzťahu k sankčným úrokom za nepovolené prečerpanie na účte vo výške 28 % ročne odvolací súd uvádza, že nárok žalobcu na ich zaplatenie by nebol daný, ani keby bola žaloba v časti o zaplatenie poplatkov za vedenie účtu postihnutého exekúciou dôvodná.

20.

Podľa ust. § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere.

21.

Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

22.

V zmysle ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., sa na účely tohto zákona prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

23.

Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

24.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že prekročenie je možné len na osobnom účte, a nie na vkladovom účte, a ak teda na vkladovom účte nie je možné prekročenie (nepovolené prečerpanie), takéto prekročenie nie je ani možné úročiť zmluvným (sankčným) úrokom za prekročenie (nepovolené prečerpanie) s tým, že výkladom príslušných ustanovení zákona je tiež možné dospieť k záveru, že zmluvné úroky patria banke len za poskytnutie úveru, teda za poskytnutie peňažných prostriedkov, či už vo forme „klasického“ spotrebiteľského úveru, alebo vo forme povoleného prečerpania alebo prekročenia, vždy však musí ísť o poskytnutie peňažných prostriedkov klientovi, ktorý nimi môže podľa svojho uváženia voľne disponovať, avšak poplatky účtované bankou nie sú záväzkom z úverovej zmluvy, a preto ak banka na ľarchu účtu účtovala iba poplatky, tak ako tomu bolo v prejednávanej príhode, neposkytla tým žalovanému finančné prostriedky na jeho príkaz, a preto tieto prostriedky nemôžu byť úročené ako úver s tým, že ak sa klient dostane so zaplatením bankových poplatkov do omeškania, je povinný z nich platiť úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď odchýlná zmluvná úprava je absolútne neplatná nielen z dôvodu obchádzania zákonnej úpravy o administratívnom strope úrokov z omeškania (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 39 Občianskeho zákonníka), ale tiež pre jej charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka.

25.

Nad rámec vyššie uvedeného odvolací súd uvádza, že z predložených listinných dôkazov, najmä z výpisov z účtu je zrejmé, že žalobca pripočítaval zmluvné úroky k istine, z ktorej potom účtoval ďalšie zmluvné úroky, z čoho vyplýva, že žalobca si v časti žalobného nároku uplatňuje zmluvné úroky zo zmluvných úrokov (tzv. anatocizmus), teda príslušenstvo z príslušenstva tej istej istiny, čo je prinajmenšom v spotrebiteľských vzťahoch neprípustné.

26.

K ďalším odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, pričom ak odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila, a preto v súlade s vyššie uvedeným považoval odvolací súd za nadbytočné reagovať na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalobcu, ktorá nebola pre posúdenie veci podstatná.

27.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.).

28.

Záverom odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci nebolo potrebné vyzývať sporové strany podľa ust. § 382 C. s. p., aby sa vyjadrili k možnému použitiu odvolacím súdom aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, keďže tieto ustanovenia už boli použité v konaní pred súdom prvej inštancie a v jeho rozhodnutí, resp. v písomných podaniach sporových strán.

29.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).